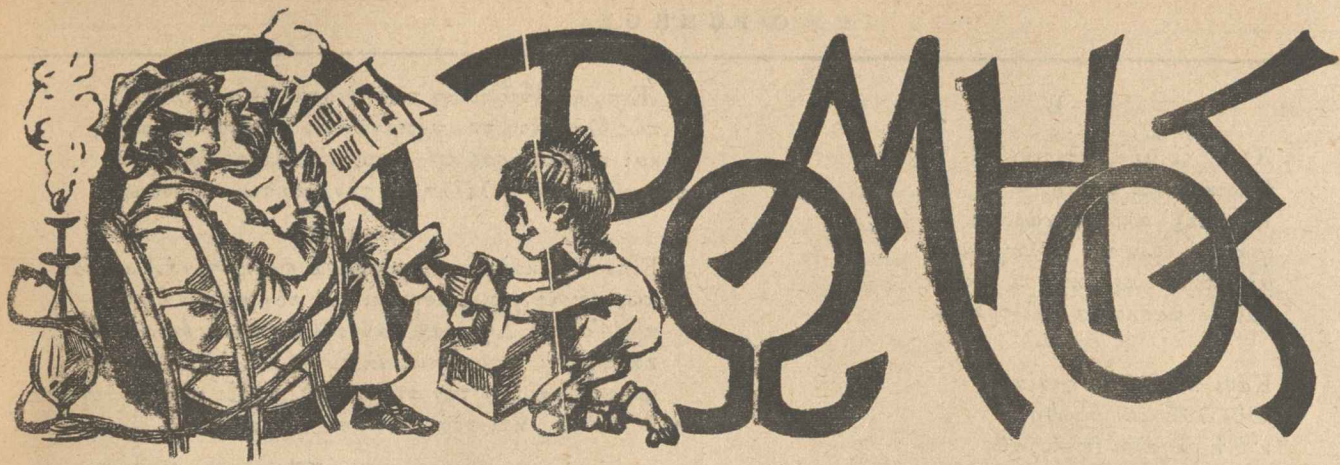

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ὅ σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνδεκα μηνὸς Φλεβάρη,
μασκαράδες καὶ γαιδάροι.

Τετρακόσα λογαριάζω, ἐνενήκοντα κι' ὀκτῶ,
θρίαμβος τοῦ Δελνηγάννη καὶ ταξειδι τραντακτό.

**Ὁδοιπορία τοῦ Δελνηγιάννη,
ὁποῦ τὸν νοῦ του κανέναν χάνει.**

Α'

Τὸν ἄνδρα, Μοῦσα, ψάλλε μου, ποῦ ὅτ' σεργιάνι 'βγήκε
μετὰ πομπῆς μεγάλης,
κι' ἀπάνω ὅτ' ἡς Ἀπόκρηκτις τὸν διάβολό του 'βρῆκε
κι' ὁ Κώστας ὁ Τοπάλης,
κι' ἡ Θεσσαλία σύμπασα κι' ὀλόκληρον τὸ Πήλιον
ὡς νέον τὸν ἐξύμνησε τῆς σωτηρίας ἥλιον.

Ὅταν ὅτ' ὁ Βῶλον ἄραξε τὴν νύκτα τὸ βαπόρι
εὐθὺς μὲ βάρκας ἔτρεξαν οἱ φέροντες τὰ πρῶτα,
ἠλάλαξαν καὶ κάμποσοι τοῦ Βῶλου βαρκαδόροι
κι' ἔλαμψεν ὅλος ὁ γιάλος μὲ φῶσφορα καὶ φῶτα,
καὶ Μπάρμπα τὸν ὠνόμασε καθέναν πατριώτης
κι' ἐρίλησε τὸ χέρι του σὰν νάτανε Δεσπότης.

Ὁλόκληρος ἐξύπνησε τῶν Θεσσαλῶν ἡ πλάσις,
μὰ καὶ τὰ ψάρια 'ξύπνησαν ὅτ' ὁ πάτο τῆς θαλάσσης,
καὶ μὲς ὅτ' ἡ νύκτ' ἀκούσθηκαν γλυκεῖς Σειρήνων ὕμνοι
τριγύρω ὅτ' ὁ βαπόρι,
κι' ὁ Θεωράκης ἔβγαλε δὴ λόγους ἀπ' τὴν πρύμνη
καὶ τρεῖς ἀπὸ τὴν πλώρη.

Οὐδέτερος κι' ἀμέτοχος δὲν ἔμεινε κανεὶς
ἐκείνου τοῦ νυκτερινοῦ καὶ σωτηρίου ρήματος,
κι' ὁ παφλασμὸς τῆς βροντερᾶς τοῦ ρήτορος φωνῆς
μὲ τὸν βροντῶντα παφλασμὸν ἠνώνετο τοῦ κύματος,
καὶ σύμπαντ' ἀνετάραττε τὸν πόντον τὸν ἀτρύγετον
κι' ἠκούετο ὅτ' ὁ Ὀλυμπον κι' ἀντήχει ὅτ' ὁ Ταῦγετον.

Σειρήνες ἐμαγεύθησαν μὲ τὴν φωνὴν τὴν μάγον,
ποῦ τῆς νυκτὸς ἀφύπνισε τὴν μαύρην σιωπὴν,
λαμπρῶς ἐφωταγώγησαν καὶ τὴν βορβοροφάγον,
τοῦ κράτους συμβολίζουσιν τὴν νέαν προκοπὴν.

Καθέναν ὅτ' ἡν καμπίνα του ἐγίνετο δεκτὸς
κι' ἐλέγανε πολλοὶ
πῶς ὁ Νυμφίος ἐφθάσεν ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς
κι' εἰς δράσιν μᾶς καλεῖ,
κι' ὁ Βῶλος ἐξενύκτισε κι' ἀγρύπνως ἐγρηγόρει
καὶ σοῦρτα φέρτ' ἀδιάκοπα σ' ἐκεῖνο τὸ βαπόρι.

Ποῖα τῶντι σοβαρὰ καὶ φρικαλέα νύξ,
μυστηριώδης ἀληθῶς σὰν τοῦ Βαρθολομαίου!...
ἓνα βαπόρι ἐγίνε τοῦ Δημοσθένη Πινυξ
καὶ βῆμα πανσεβάσμιον Συγκλητικῷ Ρωμαίου,
καὶ σωτηρίου κήρυκος πλωτὸς κι' ἀτμήρης ἁμῶν,
ἐκχύνων πύρινον ἀτμὸν περιφανῶν θριάμβων.

Β'

Όταν δὲ μὲ ξαστερὰ
ἢ κροκόπελος ἐφάνη,
ἦλθαν κι' ἀπὸ τὰ χωριὰ
γιὰ νὰ δούν τὸν Δεληγιάννη
μὲ μπουντούρια καὶ μὲ βράκες
καὶ μὲ μάσκουλα καὶ τράκες.

Κάθε παρδαλὴ σημαία,
κάθε λάβαρον ὑψώθη,
κι' ἡ μεγάλη προκυμαία
ἐξ ἀνθρώπων ἐπληρώθη,
κι' ἐξεφώνιζε καθεὶς
παλαβὸς ἐκ τῆς χαρᾶς :
« νὰ Σωτήρας ἀληθὴς
κι' ὄχι κάλπικος παρᾶς. »

Βάρκες ἔρχονται καὶ πᾶνε,
παλαμάκια τοῦ κυπαῖνε...
νάτος ! νάτος !.. τώρα βγαίνει...
πῶ ! πῶ ! πῶ ! καὶ τί θὰ γένῃ.

Πανδαιμόνιον φωνῶν,
ἐμπροστὰ τοῦ τυμπανὸς κἀνουν,
καὶ στὸν τρίτον οὐρανὸν
τὰ βροντῶδη ζήτω φθάνουν.

Στὴν βοήν τῆς κοσμοζάλης
ἐνετράφη ἡ μπαρμπέτα,
ὃ δὲ Κώστας ὁ Τοπάλης
τὸν ἐδάσ' ἀλαμπρατσέτα,
κι' ἔχασκαν μικροὶ μεγάλοι
μὲ τὴν ντάμα τοῦ Τοπάλη.

Καὶ τὸν ἔρραιναν μὲ ρόδα, μυρωδιάς καὶ ζαχαράτα
καὶ σὲ μιὰ κι' ὅτ' ἄλλη στράτα,
δὲν ἀφῆκαν καὶ στραγαλὶ σὲ ταβλὰ στραγαλατζή,
κι' ὅταν σίμωσε στὸ σπῆτι τῆς κυρίας Σαπουντζή,
τότε πλέον καὶ τὰ ζήτω τοῦ βακχεύοντος κοινοῦ
εἰς τὸ πέμπτον εἶχαν φθάσει παρτιμέτο τούρανου,
καὶ τὴν ἔκτῃ του σοφίτα ἐξεπέρασαν ἀκόμη
κι' ἐφθασαν εἰς τὴν ἐβδόμη,
κι' ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἄλλη τῆς ἐβδόμης ἀνωτέρα
ἐσταθῆκαν ἐκεῖ πέρα.

Τότε τὸν προσεφώνησε μετὰ φωνῆς μεγάλης
ὃ Κώστας ὁ Τοπάλης,
ἐνῶ δὲ κάτω τοῦ σπητιοῦ ὑμνεῖτο τὸ Κερδόνι
κι' ὁ κόσμος ἐπλημμύρει,
ὃ Θεοδωρὴς ὠμίλησε μιὰν ὥρα στὸ μπαλκόνι
καὶ μιὰ στὸ παραθύρι.

Καὶ τοὺς θερμούς ἀκροατὰς στὰ πόδια των τοὺς ἔλῃωσε
κι' ὡς ποὺ νὰ πῆς λουκάνικο συμβιβασμούς ἐτέλειωσε,
καὶ Πάρθιον ἐτύχισε στὸς ἀντιπάλους βέλος,
κι' ἔλαβεν ἀπαράγραπτον ὑπόσχεσιν ὃ Βῶλος,
πῶς θὰ τελειώσῃ κάθε τι ὅπου δὲν ἔχει τέλος,
ἦγουν στρατὸς, οὐκίσεις, δικαιοσύνη, στόλος.

Ἐντόνως ἐβεβαίωσε τῶν Θεσσαλῶν τὰ πληθῆ
πῶς ὅλην του τὴν μέριμναν εἰς τούτους ἀφιέρωσε,
καὶ παρελθούσας κι' εὐτυχεῖς ἡμέρας ἐνθυμήθη,
ὅπου μὲ δρὸ φιλέλληνας τὴν γῆν των ἐλευθέρωσε.

Εἶπε πῶς καὶ τὸν Γλάδστονα συχνὰ τὸν ἐνθυμῆται,
πῶς μέγας γέρον λέγεται ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον,
πῶς στὴν Ἀγγλίαν πάντοτε μεγάλως ἐκτιμῆται
καὶ πρέπει ἐκτιμήσεως νὰ τύχῃ καὶ στὸν Βῶλον,
ἴσως δὲ ταύτην τὴν στιγμὴν κι' αὐτὸς μὲς συλλογίσῃ
καὶ τσὰ καὶ τσοῦ φτερνίζεται.

Καὶ μὲ φωνὴν ἀνέφερε τρομῶδη κι' ἀβροτάτην
καὶ τὸν θανόντα Βάδδγκτων, περικλεῆ Γαλάτην,
ὅπου καθὼς τὸν Γλάδστονα δὲν τὸν ξεχνᾷ ποτέ,
μὰ ἄλθεψαν εἰς τόνομα οἱ τηλεγραφεταί,
καὶ τὸν Γαλάτην τὸν κλεινὸν
μετέβαλαν εἰς Γαλανόν,
κι' ἠρώτα τίς ὃ Γαλανὸς πρωτεύουσα καὶ Βῶλος,
κι' ὃ γαλανὸς αἰγιαλὸς ἐγέλα γάλα ὅλος.

Κατὰ βαρβάρων δὲ βαρὺς κατῆλθε κι' ἀργαλὴς
καθὼς σφυρὶ στὸν ἔκμονα,
καὶ στὸν Ἀφῶν ποταμὸν ἐστράφη θαρραλέως
καὶ πρὸς τὸν Ἀλιάκμονα,
καὶ κοπνίζων Βόρειον κι' ἰδρῶτα στάζων κι' αἷμα
στὴν Πίνδον καὶ στὸν Ὀλυμπον ἐξακοντίζει βλέμμα,
καὶ μάχεται μ' ἐλέφαντας Μιθριδατῶν καὶ Πόρων,
μετατοπίζει τὰς γραμμὰς ἀσφυκτικῶν συνόρων,
καὶ μεταλλάζει ποταμῶν καὶ ρυακίων κοίτας
σὰν ἕνας ἥρωας μυθικός, σὰν Διγενῆς Ἀκρίτας.

Οἱ δὲ παμπάλαιοι Θεοὶ τῶν κλασικῶν Ἑλλήνων
ἐτρόμαξαν μὲ τὴν ἡγῶν κλαγγῆς βαρυβρεμέτιδος,
κι' ἐφάνησαν στὸ Πήλιον ἐπὶ χρυσῶν ἀκτίνων
καθὼς στὸς γάμους μιὰ φορὰ τῆς πολυφύρου Θεῶν
κι' εἰς μίαν παρεκάθισαν ὑψηλοτάτην ἄκραν,
μὲ στόμα δ' ἐσχολίαζαν παράποτε στωμύλον
τοῦ τροπαιοῦχου Θεοδωρῆ τὴν πολιὰν φαλάκραν,
ποῦ σήμερα κατῆντησε τῆς ἐριδος τὸ μῆλον.

Κι' ὁ λόγος ἐτελείωσε, τὸ νέον τοῦτο δίλημμα,
καὶ δεῦτερον ἐπίσημον ἀρχίζει χειροφίλημα,
κι' ἄνδρες προσῆλθαν καὶ παιδιὰ καὶ γέροι καὶ κορίτσια
κι' ἐπρόσφεραν στὸν Θεοδωρῆ καὶ μιὰ πατερίτσα.

Μικροὺς μεγάλους ἠύχετο μὲ λόγια ζαχαρένια,
πρὸς ὅλους μιὰ διάχυσις, πρὸς ὅλους ἕνα χάδι,
ὃ δὲ Καρτάλης χεῖρ δέουε τὰ κάτασπρά του γένειν
καὶ κεραυνούς ἐχάλευε μὲ τὸν Γεωργιάδη.
Κι' ὁ Κανταρτζῆς περίλυπος σὰν τὴν Ἀποκαθῆλωση
ἐβράζε καὶ παραβράζε σὰν μπότσα νέου μούστου,
κι' ὅσους χαζοὺς ἐκύτταζε νὰ κἀνουν διαδήλωση
μέσ' ἀπὸ τὸ Γραφεῖο του τοὺς νόμιζ' ἐδικούς του.

Ὁ δὲ Πιτσώρης, Ραλλικός, ὅπου τὸν λὲν ἀντάμνι
ἀπ' τὸ πολὺ τὸ πάχος του δὲν ἔχασ' ἕνα ὄραμα,
οὐδ' ὃ Σταμοῦλος σάστισε, μεγάλος εὐπατρίδης

κι' ὃ προσφιλὴς ὃ Νικολὸς ὃ καὶ Σακελλαρίδης,
τὸ χαϊδεμένο τὸ παιδί καὶ γέννημα τοῦ Βῶλου,
γι' αὐτὴν τὴν διαδήλωσι δὲν ἐσκοτίσθη διόλου.

Κι' ὃ Μπασαρόνης ἀπαθὴς στοῦ μπάρμπα-Θεοδωράκη
τὸ νέο πανηγύρι,
ἐπαίξε σ' ἕναν καφφενὲ τὸ τακτικό του σκάκι
μὲ τὸν Χατζῆ-Ἀργύρη.

Κι' Ἀλέκος ὃ Ζαγοριανός, ὃ Κασσαβέτης ἦτοι,
ποῦ τῆς Ραλλο-πολιτικῆς τὸν τρώει τὸ μεράκι,
ἀπὸ τὸν Βῶλο τῶστριψε μὲ τὸν Ἀποσπερίτη
προτοῦ τὴν ἀποθέωσιν νὰ δῇ τοῦ Θεοδωράκη.

Γ'

Μὰ νὰ ! τραπέζι πλούσιον ὃ κύρ Τοπάλης κἀνει
στοῦν μπάρμπα-Δεληγιάννη,
κι' ἀπὸ πολλοὺς ἀκούονται προπόσεις μουσικαῖς
κι' ὃ λιγερὸν καὶ κοπτερόν κι' ὡς πότε παλληκαρία,
καὶ νέας παραγγέλλονται σαμπάνιαις Γαλλικαῖς
γιὰ νὰ βασταῶσιν οἱ λαῖμοι στὴν τόση λογοδιάρροια.

Κι' ἐν μέσῳ τῆς ἐξάψεως καὶ τῆς χαρᾶς αὐτῆς
ἦλθε μὲ γούνα κι' ἀντερὰ τοῦ Βῶλου ὃ Μουφτῆς,
κι' ὃ Θεόδωρος τὴν πόζα του μὴδὲ στιγμὴν δὲν ἔχασε
κι' ἐζήτησε προσωρινῶς τὴν γούνα τοῦ Μουφτῆ,
γιατ' εἶπε πῶς στὴ φούρια του τὴν ἰδική του ἔχεσσε,
καὶ στὰς Φερρὰς τὸν ἔφεραν μέσα στὴ γούνα αὐτή.

Στὸ Βελεστίνον τοῦμπανα, ταμποῦρα καὶ τρουμπέταις,
καὶ χιόνι ἐπαπαλίζε τῆς ἄσπρας του μπαρμπέταις,
ὃ Ζάχος δ' εὐφραδέστατα μὲ λόγια τοῦπε λίγα
πῶς τὰ μεγάλα σχέδια συνέχισε τοῦ Ρήγα.
Καὶ μὲς σ' αὐτὰ τοῦ Θεοδωρῆ περιπαθὴς αὐλὸς
ρυθμούς καὶ τόνους μουσικούς ἐλευθερίας ἔχουσε,
κι' ἕνας πολίτης τῶν Φερρῶν κι' ὀλίγον τι τραυλὸς
ὡς ἐψίλον ἐπρόφερε τὸ γινῶτα τοῦ συνέχισε.

Κι' ὃ χιονισμένος λυτρωτὴς ἐξ ἀπορρώγων βράχων
τοιαῦτα προσεφώνησε σημαντικά στὸν Ζάχον :

« ὦ παιδιὰ μου, ὄρφανὰ μου,
σκορπισμένα ὡς κι' ἐκεῖ,
ποῦ τὰ τόσα βάσανά μου
πικροκλαῖτε νηστικοί. »

Μὴ θρηνῆτε γοερῶς
τὴν τοσαύτην βουλιμίαν,
κι' ἦλθε πλέον ὃ καιρὸς,
ποῦ θὰ ὀῆτε τὸν Ταμίαν.

ὦ τοῦ Ρήγα συμπολίται,
τόσα φεῖ ἄς πύσσουν κι' οἱμοί...
πρὸς φαγὶ καὶ πότον ἴτε
κι' αἰωνία του ἡ μνήμη. »

Εἶπεν αὐτὰ, κι' ὁπίσω του μὲ δάφνινον στεφάνι
τὸ τοῦ Φερραίου φάντασμα κατὰλευκον ἐφάνη,
κι' εἰς κάθε λόγου φλογεροῦ τὸ σοθαρὸν προσέμιον

τὸν ἐστεφάνωνε σκιρτῶν κι' ἐχαίρετο κι' ἐσφρίγα,
κι' ὃ Φασουλῆς ἐσίμωσε πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον
κι' ἐκύτταξε πῶς ἔλειπε τὸ μάρμαρον τοῦ Ρήγα,
κι' ὑπώπτευσε πῶς ἔγινε κανένα λαθρεμπόριον
κι' ἐρώτησε τὸν Κοραῆ καὶ τὸν σεπτὸν Γρηγόριον,
καὶ μὲ φωνὴν ἀπῆντησαν τ' ἀγάλαμα βροντῶδη :
« τὸν Ρήγαν τὸν νεώτερον ἐπῆρε καταπόδι. »

Δ'

Ἐκ τῶν Φερρῶν στὰ Φάρσαλα σὰν γέρο Κρόνος φθάνει
κι' ὃ Στεριάδης σύντομον προσλαλιὰν τοῦ κἀνει,
μὰ καὶ πρὸς τοῦτον ἀπαντᾷ μὲ σθένος πατριώτου
κι' ἐκεῖ τραπέζι στρώνεται λαμπρότερον τοῦ πρώτου.
Κι' ἐκ τῶν Φαρσάλων τέσσαρας σταδίου ἐξελαύνει
καὶ στὴν Καρδίτσαν ἔρχεται μὲ λόγια μεγαλῆτερα,
κι' ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν πολλοὶ Μουφτῆδες χαῖνοι
καὶ τοῦδωσαν τῆς γούνας των νὰ σκεπασθῇ καλλίτερα.

Κι' ὃ Θεοδωρὴς ἀντήμειψε ρητορικῶς κι' ἐκείνους
κι' ὃ Ρήγας ἀπ' ὁπίσω του παρηκολοῦθε σύννοος,
κι' Ἀζᾶς τὸν προσεφώνησε κι' ὃ δικηγόρος Κλάρας
μὲ σχήματα ρητορικῆς καὶ γδοῦπους κι' ἀστραπάς,
κι' ὃ Θεοδωρὴς πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπάρας
ἐφώναξε καὶ πρὸς αὐτόν : « τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς ; »

Κι' ἀντιληφθεὶς τῆς πόλεως τὰς προφανεῖς ἀνάγκας
δὲν ξέρω πόσους ἀπ' ἐκεῖ ἐλαύνει παρασάγγας,
κι' ἐνῶ τριγμὸς ἡκούετο φρικτὸς καὶ καταχθόνιος
προγονικῶν κοκκάλων,
ὡς νέος τις εἰσήλασεν Ἀννίβας Καρχηδόνιος
στὴν πόλιν τῶν Τρικκάλων,
κι' ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα κι' ἀπ' ὅλα τὰ μπαλκόνια
καλῶς τον, τοῦ φωνάζανε, καλῶς τον σὰν τὰ χιόνια.

Κι' ἐκεῖ καμπὸς Ἡμέτεροι τὸν τράταραν λουκούμια
καὶ τοῦδωσαν κι' ἐφόρεσε κατὰχρυσά πασούμια,
κι' ἐκεῖ τὰ ζήτω γυρέμισαν τοὺς θάλους τούρανου
κι' ὃ Χατζηγιάκης τοῦστρώσε μεντέρια καὶ σοφάδες,
ἰδεαὶ δὲ καὶ σχέδια στὸν Θεοδωρῆ τὸν νοῦ
ἐστρεβλίζοντο πρελλὰ σὰν χιονονιφάδες.

Ὅποιος ὁῶς τὸ πᾶν καὶ πᾶσι συγχινηθεῖς !...
προσῆλθαν ὅλ' οἱ προῦχοντες καὶ μερικαῖς μαγάραις,
κι' ὅλοι τὸν ἐξεθέωσαν ἀπὸ τὰς προσφωνήσεις
κι' ὃ Χατζηγιάκης τοῦκανε γιὰ τὸν λαῖμό γαργάρας.

Ὅποιους, γέρο τοῦ Μωρηᾶ, ἐμπρὸς σου θεώρεις
τῆς Μιχαλοῦς χρεώστας...
ἐκεῖ σὲ προσεφώνησε κι' ἕνας μπαρμπα-Γρηγόρης
ὡς εἶδος ρήτωρ Κώστας.

Κι' εἶπε μὲ κόρδωμα θρασύ :
« μπάρμπα κι' ἐγὼ, μπάρμπα καὶ σύ.
ὦ ἀνδρεῖς τῶν ἀνδρείων
καὶ θηρίε τῶν θηρίων,
τῶν γερο-Δεληγιάννηδων
ὃ γερο-Δεληγιάννης, »

καὶ τῶν ἀρχιτσοπάνηδων
ὁ γκράν ἀρχιτσοπάνης».

Κ₁ ὁ Θεοδωρὴς ἀπήντησε καὶ ἴστον μπαρμπα-Γρηγόρη
κ₁ ὅπου μπαρμπάδες εὗρισκε λιγὺς ἐδημηγόρει,
κ₁ ἀπὸ τοὺς λόγους τοὺς πολλοὺς τὸν ἐπῆλσε πονόλαιμος,
κ₁ ὅτ' ἐμὲν εὐχόμενος
κ₁ ὅτ' ἐλαμπαδοχούμενος
ἐφ' ἄρματος ἐφέρετο σὺν παλαιὸς Τληπτόλεμος.

ὦ Μοῦσα βεργολιγερή,
ὅπου μὲ σένα τραγουδῶ
τὰ τρόπαια τοῦ Θεοδωρῆ,
σταμάτα ἴλιγο νὰ τὸν ὀδῶ.

Ἀκόμη δὲν ἐκύρτωσαν τὴν ράχη του τὰ χιόνια,
ἀλλ' ὅμως μὲς ἴστα Τρίκκαλα τὸν ἐκλείσαν τὰ χιόνια
κ₁ ἀδύνατον ἐστάθηκε νὰ ὀδῇ τὴν Καλαμπάκα,
τοῦ Τάκη τὸν γνωστὸν Τεκέ, τοὺς τόπους τοῦ Τσανάκα,
κάθε σεμνὸν κρησφύγετον καὶ δοξασμένον χῶρον,
καὶ ν' ἀναβῇ μετέωρος ἐπὶ τῶν Μετεώρων.

Σερμπέτια δὲ γλυκύτατα περιχαρὴς ἐρρόφα
καὶ κάποι' ἐφ' ἀντάζετο πῶς μέσα σὲ μιὰ κόφφα
ἐπάνω ἴστα Μετέωρα γοργόπτερος ἐπέτα
κ₁ ἀπὸ ἴψηλά δημηγορῶν τοὺς φίλους ἐχαιρέτα.

Κ₁ ἦτο Τιτᾶνος μάρτυρος τοῦ Θεοδωρᾶ ἡ θεά,
τοῦ Καλοσύπη δ' ἔκανε τὸν δῖον Προμηθεά,
κ₁ ἀνῆρχετο κ₁ ἀνῆρχετο κ₁ ἀπάνω του καὶ κάτω
θυέλλης δαίμων ἄγριος ἐδόγγα κ₁ ἐμυκάτο.

Κ₁ ἐμνήσθη τῶν φιλάτων του καὶ πάντων καὶ πασῶν
κ₁ ἐνόμιζε μετέωρος γιὰ πάντα πῶς θὰ μείνῃ,
ὅταν χιονοστρόβιλος ἐπάνω του πεσῶν
τὸν ἀναποδογύρισε μαζὶ μὲ τὸ κορφίνι.

Κ₁ ἐκ τῶν Τρικκάλων ἔφυγε κ₁ ὠρθοῦτο κ₁ ἐγαυρία
μὲ στήθη ρωμαλέα,
κ₁ ἔτρεχ' ἐμπρὸς καὶ πίσω του πολλὴ καθβαλαρία
καθὼς ἴστον Βασιλέα.

Ε'

Εἰς τὴν Καρδίτσαν ἡγήτορος καὶ πάλιν ἐπιστρέφει,
ἀλλ' ἀντιπάλων ἀνοστιχῆς τοῦ ἡλάσαν τὸ κέφι,
καὶ πρὸς στιγμὴν ἐσκίασε τὸ μέτωπον του λύπη
σὺν εἶδε τὰ διάφορα τερτίπια τοῦ Τερτίπη.

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐκράτησε τὸ στόμα του κλειστὸ
καὶ λαύρων λόγων ὑετὸς κατέπεσε ραγδαῖος,
κ₁ ἦλθε καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ φίλημα σκαστὸ
κ₁ ὁ Σκοῦφος ὁ δημοφιλὴς, ἀνακριτὴς σπουδαῖος.

Ἀνταπεκρίθη δὲ κ₁ αὐτὸς ἴστον φύλακα τοῦ νόμου
μὲ φίλημα γενναῖον,
μόνο ποῦ δὲν ἐφιλήθηκε καὶ μὲ τὸν Οἰκονόμου,
Εἰσαγγελέα νέον.

Ντακάπο τράκες ἔρριξαν καὶ μάσκουλ' ἀμολάρησαν,
ντακάπο ξεσθερκώματα, ντακάπο σερενάδες,
κ₁ ὁ Θεοδωρᾶκης εὐελπὶς ἐπέταξε ἴστην Λάρισσαν
κ₁ Ἀτσίγγανοι κατέβηκαν μὲ ντέφια καὶ ζουρνάδες.

Κ₁ ἐκεῖ τὸν κατεφόρτωσαν μὲ νικητοῦ στεφάνους
κ₁ ἐδημηγόρησε μικρὸν καὶ πρὸς τοὺς Ἀτσιγγάνους,
καὶ τὸν ἐχειροκρότησε τὸ τσοῦρμο τὸ ζητιάνικο
κ₁ ἓνα χορὸ πρὸς χάριν τοῦ ἰχορέφην Ἀτσιγγάνικο.

Δὲν ἰκούρασε τὴν γλῶσσαν του μακρὸς ἀγὼν καὶ δρόμος
κ₁ ἔλεγε κ₁ ἐξανάλεγε χωρὶς νερὸ νὰ πίνῃ,
κ₁ ὁ ρήτωρ Πιπινόπουλος τὸν προσφωνεῖ συντόμως
κ₁ ὁ Θεοδωρὴς ἰκαμάρωνε ἰμπροστά του σὺν πιπίνι.

Καὶ μυρωδάτα τοῦδωσαν σαπουνὶα κ₁ ἀκριβὰ
κ₁ ἓνα κουτὶ τοῦ ἰπρόσφεραν μὲ σαπουνὶ χαλβὰ,
κ₁ ἐκεῖνος δι' ἀνάμνησιν ἴστον σάκκο του τὸ φύλαξε
καὶ μὲ πολλοὺς τὸν ἀσπασμὸν τὸν ἐν Χριστῷ ἀντήλλαξε.
Καὶ κλασσαυχενίζόμενος ὁ πρῶην Κιγκινάτος
εἶδε πῶς τὸ ταξιῖδι του δὲν ἴπηγε τοῦ κακοῦ,
κ₁ ἀρτιμελὴς ἐγύρισε καὶ Μπάρμπας κοτσονάτος
ἴστην νύμφην τὴν περικαλλῆ τοῦ Παγασητικῷ.

ΣΤ'

Κ₁ ἐθύμωσαν τὰ φοβερά τῶν ἀντιπάλων κόμματα
κ₁ ἔλεγαν γιὰ τὸν Μπάρμπας μὰς τὰ πύλωτά των στόματα:
«Ἀφ' ὅσα γράφονται γι' αὐτὸν νὰ βγάξετε σαβοῦρα
κ₁ ὁ Θεοδωρᾶκης σήμερον παντοῦ τὰ βρῆκε σκούρα.

»Εἰς ὅποιο μέρος ἴπηγαινε σκοτάδι κ₁ ἐρημία
καὶ πουθενὰ δὲν τοῦγινε προσφώνησις καμμία,
κ₁ ὅλοι τὸν ὑπεδέχθησαν τὸν φλύαρον Παλαίμονα
μ' αὐτὰ καὶ σαπιολέμονα.

Ἐμνε ξένος κ₁ ἄστεγος κ₁ ἐκ φίλων ὀρφανός,
μὴδὲ τὸν φιλοξένησε τὸ σπῆτι κανενός,
καὶ διωχθεὶς ὡς ἄεργος ὑπὸ τῶν Ἀστυνόμων
μόνος διενυκτέρευε καταμεσῆς τῶν δρόμων,
κ₁ ὑποδοχὰς φαντάζεται κ₁ ἀεροκοπανᾷ
κ₁ οὔτ' ἓνα ὑποψήφιον δὲν ἔχει πουθενὰ.

»Ἐμεῖς ἂν ταξειδέψωμε ὁ κόσμος θὰ τὸ κάψῃ,
τότε νὰ ὀδῇτε φῶσφορα καὶ μάσκουλα καὶ φέστεις,
Ὀλυμπος καὶ Ταύγετος αὐτοστιγμὴ θ' ἀνάψῃ
καὶ δεξιὰ κ₁ ἀριστερὰ θὰ τρέχουν πυροσθέστεις.
Λάσπ' ἡ δουλειά σου, Θεόδωρε... σκυφτὸς ἐμπρὸς μὰς σῆναι,
κ₁ ἐμεῖς θὰ συνεχίσωμεν τὰ σχέδια τοῦ Ρήγα.»

Κ₁ ὁ Φασουλῆς μὲς ἴστον σαχλὸ καὶ κρῖν καρναβάλι
ἀκούσας πόσα τραμπουνῶν ἀντίζηλοι μεγάλοι,
καὶ μελετήσας ἐμβριθῶς τοῦ Μπάρμπας τῆς παραταίας
ἴστα γέλοια ξεκαρδίστηκε μ' αὐταῖς τῆς μασκαράταις.

Σπύρος Σακελλαρόπουλος, Καθηγητὴς κλεινός
καὶ ἴστον Πανεπιστήμιον Ἀττινιστῆς δεινός,
τὸν Κόττον Ὁράτιον τοῦ Μόλλερ ἐξελλήνισε
καὶ μὲ πρᾶσθῆκας ἐμβριθεῖς πολλὰ μὰς διευκρίνισε,
πολυτιμὸν ἐφόδιον στοὺς φοιτητὰς κ₁ ἐκείνους,
ποῦ θέλουν σῶναι καὶ καλὰ νὰ κάνουν τοὺς Λατίνους.